

Tässä aineistossa ovat Aimo Minkkisen kirjoitus ”Lokakuun vallankumous ja Suomen itsenäistyminen, Eräiden 11.-12.8.2017 Pietarissa kokoontuneiden ”kommunistipuolueiden ja –järjestöjen” arvio lokakuun vallankumouksen merkityksestä. (KTP, Kreikan puolue, Venäjän kommunistinen Työväenpuolue ym.), JP Väisäsen tiedote Venäjän Federaation kommunistisen puolueen lokakuu-seminaarista sekä SKP:n turun piirijärjestön lokakuu-tapaamisessa pidetty turun piirijärjestön puheenjohtajan Tiago Silvan puheenvuoro.

Aimo Minkkinen

Lokakuun vallankumous ja Suomen itsenäistyminen

07.11.2017 - 11:00

(updated: 07.11.2017 - 15:01)

-
- [Edellinen](#)
- [Seuraava](#)

Lenin saapui Pietariin junalla 1917.

Venäjän ensimmäisen vallankumouksen (1905-1907) kokemus osoitti Suomen vapautumisen kytkeytyvän Venäjän vallankumousliikkeen etenemiseen. Lenin totesi, että Suomi hengähti vapaasti vasta silloin, kun Venäjän vallankumousliike

ravisteli Venäjän itsevaltiutta. Suomen kansa osasi käyttää Venäjän lyhytaikaista loka-marraskuun poliittisen lakon voittoa luodakseen aivan taantumuksellisen tsaarin nenän alla yhden maailman demokraattisimmista perustuslaeista. Suomi käytti hyväkseen Venäjän vallankumousta turvaten siten itselleen muutamaksi vuodeksi vapauden ja rauhanomaisen kehityksen.

Elokuussa 1913 suomalaiset Aleksanteri Shottman ja Oskari Tokoi tapasivat Leninin. Oskari Tokoi on kertonut Leninin osoittaneen tapaamistilaisuudessa ”täydellistä myötätuntoa Suomen työväenliikettä ja varsinkin sen taistelua kohtaan Suomen itsenäisyyden puolesta”. Tokoin mukaan Lenin sanoi olevansa sitä mieltä, että vallankumouksen tapahduttua Venäjällä, mikä hänen mielestään ei ollut kaukaisen tulevaisuuden asia, kaikille Venäjän alaisuuteen kuuluville kansoille oli annettava täydellinen ja ehdoton vapaus itse päättää, halusivatko ne ja millä tavalla olla yhteydessä tai liitossa uuden Venäjän kanssa.

Lenin muistutti, että aivan Pietarin vieressä oli eräs kaikkein kehittyneimmistä todella tasavaltalaisista maista, Suomi.

Kolmannessa ”Kirjeessä kaukaa” (24.3.1917) Lenin muistutti, että aivan Pietarin vieressä oli eräs kaikkein kehittyneimmistä todella tasavaltalaisista maista, Suomi. Lenin totesi, että Venäjän työväenliike turvaa Suomen tasavallalle täydellisen vapauden aina eroamisvapauden saakka

Yrjö Sirola sanoi eduskuntapuheessaan: ”Jos Venäjän vallankumouksen pää katkaistaan, silloin ei myös ole Suomen itsenäisyydestä paljon takeita.”

Maaliskuun vallankumous Venäjällä ei tuonut Suomelle vapautta. Sen johtaja Kerenski totesi, että Suomi tulisi pysymään ikuisesti osana Venäjän valtakuntaa.

Suomen sosialidemokraattinen puolue lähetti huhtikuussa 1917 Pietariin valtuuskunnan selvittämään Suomen ja Venäjän suhteita sekä Väliaikaisen hallituksen ja venäläisten puolueiden suhtautumista tähän kysymykseen. Valtuuskuntaan kuuluivat Edvard Gylling, Matti Turkia ja Evert Huttunen. Myös Karl H. Wiik matkusti heidän mukanaan Pietariin 29.4.1917.

Seuraavana päivänä Wiik tapasi Leninin Pietarissa. Lenin oli Wiikin mukaan sitä mieltä, että Suomen itsenäisyysliike oli voimistunut väliaikaisen hallituksen vastustuksen vuoksi. Wiik kertoi tapaamisestaan Leninin kanssa puhuessaan seuraavana päivänä vappumielenosoituksessa Helsingissä.

Toukokuun 2. päivänä 1917 Suomen sosialidemokraattisen puolueen valtuuskunta oli läsnä Venäjän sosialidemokraattisen puolueen bolshevikkisiiven keskuskomitean kokouksessa. Matti Turkia käytti valtuuskunnan puolesta puheenvuoron, jossa hän ilmoitti, että toiveet Suomen vapautumisesta tsaarin kukistuttua eivät olleet toteutuneet. Väliaikaisen hallituksen vaatimusta kaikkien eduskunnan hyväksymien lakien asettamisesta vielä väliaikaisen hallituksen vahvistettaviksi Suomen sosialidemokraatit pitivät laittomana ja mahdottomana toteuttaa.

Turkia pyysi harkitsemaan asiaa ja jos bolshevikit olisivat valmiita taistelemaan tässä kohdassa väliaikaista hallitusta vastaan, niin Suomen sosialidemokraatit luottaisivat bolshevikkien apuun.

Lenin käytti tästä kysymyksestä kokouksessa kolme puheenvuoroa. Hän ehdotti päätöslauselmaa laajan avun ja tuen järjestämisestä Suomen sosialidemokraateille. Lenin kannatti täyden autonomian myöntämistä Suomelle ja vieläpä eroamisoikeutta Venäjältä.

Lokakuun vallankumous

Suomen ja Neuvosto-Venäjän taloudelliset suhteet nousivat välittömästi lokakuun vallankumouksen jälkeen esille.

Kansankomissaarien neuvosto hyväksyi marraskuussa asetuksen ”Vapaasta paperin, paperimassan ja paperivalmisteiden tuonnista Suomesta Venäjän tasavallan alueelle”. Paperin tuontia Suomesta käsiteltiin sen jälkeen vielä Kansankomissaarien neuvoston kahdessa kokouksessa. Sirola totesi, että kyllä Suomen porvarit myyvät paperia Venäjälle vallankumousjulistusten painamiseen.

Joulukuussa 1917 Pravdassa ja Izvestijassa julkaistussa artikkelissa Lenin vakuutti, ettei Kansankomissaarien neuvosto ollut tehnyt porvarillisena pysynyttä Suomen tasavaltaa vastaan mitään sellaista, mikä rajoittaisi Suomen kansan kansallisia oikeuksia ja kansallista riippumattomuutta.

Lenin vakuutti, ettei Kansankomissaarien neuvosto ollut tehnyt porvarillisena pysynyttä Suomen tasavaltaa vastaan mitään sellaista, mikä rajoittaisi Suomen kansan kansallisia oikeuksia ja kansallista riippumattomuutta.

Lenin selosti bolshevikkien kantaa Suomen valtiolliseen itsenäistymiseen tämän asian takia joulukuun alussa 1917 varta vasten Pietariin matkustaneelle Suomen eduskunnan sosialidemokraattisen ryhmän valtuuskunnalle (Kullervo Manner, Evert Huttunen

ja Eetu Salin). Hän ilmoitti jälleen kerran puolueensa muuttumattoman kannan, jonka mukaan se ja neuvostohallitus tunnustivat Suomen kansan täydellisen itsemääräämisoikeuden. Samalla hän ilmoitti kansankomissaarien neuvoston haluavan eduskunnan ja Suomen sosialidemokraattisen puolueen viralliset kannanotot kyseisessä asiassa

Suomen Senaatti lähetti tätä koskevan kirjelmän Venäjän Kansankomissaarien neuvostolle. Siinä todettiin: ”Venäjän kansan vapauttaminen on tuonut mukanaan vapauden myös Suomen kansalle...Luonto on sijoittanut Suomen ja Venäjän kansat läheisiksi naapureiksi. Suomen kansa toivoo hartaasti, että tämä ystävyiden ja keskinäisen kunnioituksen suhde aina on selvä näitten kansain välillä”.

Suomen sosialidemokraattisen puolueen johto lähetti puolueen puheenjohtajan Kullervo Mannerin ja varapuheenjohtajan Karl Wiikin allekirjoittaman kirjeen Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen bolshevikkisiiven keskuskomitealle. Kirjeessä todettiin, ettei Suomen kansan keskuudessa ollut erimielisyyttä siitä, että Suomen valtiollinen itsenäistyminen piti toteuttaa välittömästi. Siinä pyydettiin tukea Suomen itsenäistymisen asialle neuvostohallituksen käsitellessä sitä.

Kirjeen toimitti henkilökohtaisesti Leninille Suomen sosialidemokraattisen puolueen johdon valtuuskunta (Kullervo Manner, Edvard Gylling ja Karl Wiik). Lenin otti valtuuskunnan vastaan 27.12.1917. Hän ilmoitti valtuuskunnalle kannattavansa kirjeessä esitettyä pyyntöä tukea Suomen itsenäistymisen asiaa neuvostohallituksen kokouksessa.

Kullervo Mannerin mukaan Lenin totesi: ”Tietenkin Suomesta tulee itsenäinen. Me bolshevikit emme vastusta sitä, vaan kuten tiedätte, teemme kaikkemme auttaaksemme teitä.”

Valtuuskunnassa Leninin puheilla käynyt Wiik on todennut jälkepäin lehtihaastattelussa Suomen itsenäistymisestä:

”Pyydetty tunnustus annettiin muutamia päiviä Smolnassa käyntimme jälkeen. Senaatin lähetystön käynti oli antanut siihen muodollisen aiheen. Mutta myös meidän käyntimme vaikutti asiaan, vieläpä käsittääkseni ratkaisevasti. Sillä bolshevikien puolelta oli meille sosialidemokraateille nimenomaan vakuutettu, että ilman meidän suostumustamme he eivät tee Suomen asiassa mitään ja toiselta puolen he tekevät Suomeen nähden, mitä me neuvomme tekemään.”

Seuraavana päivänä 28.12.1917 Lenin otti vastaan Suomen senaatin valtuuskunnan Carl Enckellin ja Karl Idmanin. Heidän kysymykseensä, kuinka neuvostohallitus suhtautui pyyntöön itsenäisyyden myöntämisestä Suomelle, Lenin vastasi, että kansankomissaarien neuvosto tunnustaa Suomen itsenäisyyden, jos Suomen senaatti tekee tästä virallisen pyynnön. Lenin vakuutti myös, että toimeenpaneva keskuskomitea tulee hyväksymään tämän päätöksen.

Joulukuun 30. päivänä 1917 kansankomissaarien neuvosto kokoontui Leninin johdolla kokoukseen, jossa oli käsiteltävänä myös Suomen hallituksen pyyntö neuvostohallitukselle tunnustuksen saamiseksi Suomen itsenäisyydelle. Seuraavana iltana kokous jatkui

1917 joulukuun viimeisen päivän illalla klo 9 lähti Suomen senaatin valtuuskunta Pietarissa Smolnaan kuulemaan päätöstä Suomen itsenäistymisestä.

- Odotimme pari kolme tuntia suuressa eteisessä ja istuimme pöydän kulmalla, kertoo Svinhufvud, - ja meillä oli turkit päällä ja lakit kädessä, sillä niitä ei uskaltanut jättää minnekkään. ... Saatoimme vain nähdä, kertoo Enckell, - kuinka eräässä huoneessa kansankomissaarit istuivat paksussa tupakansavussa ja pohtivat varmaan meidänkin asiaamme.

Vihdoin melkein keskiyön aikaan toi asiainhoitaja Bontsh-Brujevitsh kansankomissaarien neuvoston päätöksen.

-Me nousimme toinen toisemme jälkeen ja allekirjoitimme erikoisella tyytyväisyydellä Suomen itsenäisyyden tunnustuksen, kirjoittaa muistelmissaan vasemmistoesittäjä Isaak Steinberg, joka oli oikeuskomissaarina mukana Leninin hallituksessa. "...jos me vapautamme Suomen kansan Venäjän sorrosta, on maailmassa yksi historiallinen vääryys vähemmän."

Ojennettuaan tämän virallisen itsenäisyystunnustuksen lähetystölle aikoi Bontsh-Brujevitsh sanoa hyvästi ja poistua, mutta silloin huomautti Enckell:

- Kun täällä on mukana Suomen hallituksen puheenjohtaja, niin eiköhän olisi suotavaa, että hän henkilökohtaisesti saisi tavata Leniniä ja esittää Suomen kansan kiitoksen saadusta itsenäisyystunnustuksesta.

Bontsh-Brujevitsh meni nyt takaisin komissaarien huoneeseen ilmoittaen komissaareille, että Svinhufvud odotti eteisessä ja tahtoi kiittää Leniniä. Tämän johdosta syntyi suuri hämminki, Lenin kohautti olkapäitään, nauroi hiukan nolona ja kieltäytyi.

- Mitä minä voin sanoa niille porvareille!

Silloin ehdotettiin, että Trotski menisi tervehtimään vieraita, mutta hänkin kieltäytyi jyrkästi. Vihdoin keksittiin, että oikeuskomissaari Steinbergin olisi suostuttava pyyntöön.

- Mitä minä voin heille sanoa, kysyi hän ja jatkoi:

- Voisin virka-asemassani vain vangita heidät!

Tähän naurahti Trotski viekkaasti:

- Niinkuin Te vangitsitte!

Nyt hermostui Bontsh-Brujevitsh. Hän keskeytti leikinlaskun ja pyysi uudelleen, että Lenin lähtisi ulos tervehtimään suomalaisia. Kuluneessa puvussa ja pää painuksissa seurasi Lenin nyt Bontsh-Brujevitshia, sillä aikaa kun salissa edelleen naurettiin ja laskettiin sukkeluuksia.

"Lenin tuli ja ojensi meille kätensä, ja me esittelimme hänet Svinhufvudille", kertoo Enckell tästä historiallisesta kohtauksesta ja lisää, että "Lenin puristi sydämellisesti Svinhufvudin kättä".

- Ovatko toverit nyt tyytyväisiä – anteeksi - ovatko herrat nyt tyytyväisiä, kysyi Lenin.

- Erittäin tyytyväisiä, murahti Svinhufvud.

Kirjeessään professori Georg von Wendtille (25.8.1945) J.K. Paasikivi korosti, että Svinhufvudin matka Pietariin joulukuussa 1917 johtui siitä, että sekä Saksan että Ruotsin hallitus ilmoittivat suomalaisille – Paasikivi itse oli silloin Tukholmassa näissä

asioissa – edellytyksenä Suomen itsenäisyyden tunnustamiselle olevan, että suomalaiset saisivat Venäjältä itsenäisyytensä tunnustetuksi. ”Asia oli muuten sovittu bolshevikkien kanssa – sen ilmoitti sekä Berlin että Ruotsin kuningas lähetystölle, jonka jäsen minä olin. Sen johdosta vaadimme Svinhufvudin järjestämään asian Leninin kanssa.”

Näin Suomi oli vuoden viimeisen päivän viimeisellä tunnilla saanut virallisen erokirjan Venäjältä. Sen jälkeen myös muut valtiot alkoivat tunnustaa Suomen itsenäisyyden.

Lenin korosti arvostelijoilleen bolshevikkipuolueessa, että jos sanottaisiin, että ei tunnusteta mitään Suomen kansakuntaa, vaan ainoastaan työtätekevät joukot, se olisi mitä täydellisintä hölynpölyä. ”Ei voida olla tunnustamatta sitä, mikä on olemassa: se pakottaa tunnustamaan itsensä.”

Suomen itsenäisyyden tunnustaminen oli huipentuma Suomen kansalliselle vapaustaistelulle, muttei ratkaissut maamme sosiaalisia ristiriitoja.

Maaliskuun ensimmäinen päivänä 1918 Pietarissa solmittiin maailmanhistorian ensimmäinen kahden sosialistisen – Suomen ja Neuvosto-Venäjän – hallituksen välinen sopimus ystävyuden ja veljeyden lujittamisesta. Sen lähtökohtana oli työläisten kansainvälinen solidaarisuus, molempien tasavaltojen itsenäisyys ja alueellinen koskemattomuus.

Vuoden kuluttua (19.3.1919) Lenin muisteli tämän Suomen punaisen hallituksen kanssa solmitun sopimuksen yhteydessä käytyjä keskusteluja. Hän sanoi kuulleensa silloin melko puhtaasti shovinistisia vastaväitteitä neuvosto-osapuolen tekemien aluemyönnytysten takia.

”Siellä, nähkääs, on hyviä kalavesiä, mutta te annoitte ne pois.” Nämä olivat Leninin mielestä sen laatuista väitteitä, joiden johdosta hän totesi: ”Kun kaaputtaa muutamien kommunistien pintaa, niin paljastuu isovenäläinen shovinisti.”

Huhti - toukokuussa 1918 Suomen vallankumousyritys murskattiin ja yllä mainittu punainen valtiosopimus jäi historiaan todisteena suomalaisten sosialistien itsenäisyshalusta.

Suomen työväenliikkeen aktiivisuus, Leninin periaatteellinen kansallisuuspolitiikka ja Venäjän lokakuun vallankumous avasivat tien itsenäisen Suomen synnylle joulukuussa 1917

Suomen porvaristo päätteli Leninin mielestä: ”Jos noudatamme Ententen ohjeita, niin se merkitsee, että toiveemme itsenäisyyden saavuttamisesta eivät toteudu.”

Maaliskuussa 1920 Lenin muistutti, kuinka Suomen valkokaartilaishallituksen entinen päämies ei ole unohtanut, kuinka hän henkilökohtaisesti oli ottanut Leninin käsistä vastaan asiakirjan, johon bolshevikkihallitus oli vähääkään epäröimättä kirjoittanut tunnustavansa ehdottomasti Suomen itsenäisyyden.

Suomen työväenliikkeen aktiivisuus, Leninin periaatteellinen kansallisuuspolitiikka ja Venäjän lokakuun vallankumous avasivat tien itsenäisen Suomen synnylle joulukuussa 1917.

AIMO MINKKINEN

Aimo Minkkinen on Lenin-museon emeritusjohtaja

ooooo

Eräiden 11.-12.8.2017 Pietarissa kokoontuneiden ”kommunistipuolueiden ja –järjestöjen” arvio lokakuun vallankumouksen merkityksestä. (KTP, Kreikan puolue, Venäjän kommunistinen Työväenpuolue ym.)

”Tulevaisuutemme ei ole kapitalismi, vaan Sosialistisen Vallankumouksen uusi maailma ja sosialismin-kommunismien rakennustyö “

Kommunistiset ja työväenpuolueet kokoontuivat 11.-12.8.2017 Leningradissa (Pietari) suureen kansainväliseen konferenssiin tunnuksella 100 vuotta Lokakuun Suuresta Sosialistisesta Vallankumouksesta. Kommunistisen työväenpuolueen (Ktp) edustajat osallistuivat konferenssiin ja puolue allekirjoitti kymmenien muiden puolueiden mukana julistuksen Venäjän vallankumouksen merkityksestä.

Elokuun 2017 kansainvälisen teoreettisen konferenssin julistus: 100 vuotta Suuresta Lokakuun Sosialistisesta Vallankumouksesta, opetuksia ja tehtäviä nykyajan kommunisteille.

Me kansavälisen konferenssin osallistujat tapasimme Leningradissa Bolshevikkipuolueen 6. edustajakokouksen vuosipäivänä. Tuo oli se historiallinen edustajakokous, joka teki päätöksen aseelliseen sosialistiseen vallankumoukseen valmistautumisesta. Esitämme tämän julkilausuman sellaisten puolueiden yhteisenä kantana, jotka perustavat itsensä marxismi-leninismiin, sen opetuksiin sosialistisesta vallankumouksesta globaalin kapitalismin ristiriidoista johtuvana objektiivisena tieteellisenä lainalaisuutena. Suuri Lokakuu 1917 varmisti todeksi marxismi-leninismien teorian sosialistisen vallankumouksen vääjäämättömyydestä välttämättömänä tekijänä proletariaatin voitossa luokkataistelussa porvariluokkaa vastaan ja sosialismin sekä lopulta kommunismin menestyksellisessä rakennustyössä. Kaikki yritykset paeta kapitalismin riistolta käyttämällä asteittaisia sosiaalisia uudistuksia johtaa vain epätasa-arvon säilymiseen ja riiston muotojen jatkuvaan kehittymiseen.

Lokakuu 1917 todisti oikeaksi Leninin analyysin sosialistisen vallankumouksen onnistumisesta imperialismin aikakaudella "aluksi muutamissa tai jopa yhdessäkin erillisessä kapitalistisessa maassa."

Valta työväenluokan käsiin

Toisin kuin aikaisemmat vallankumoukset, jotka johtivat vain riiston muotojen vaihtumiseen, sosialistinen vallankumous ei ole valmis vaan aloittaa poliittisen vallan ottamisen työväenluokan käsiin, proletariaatin diktatuurin muodostamisen, välttämättömänä vaatimuksena työväenluokan voitolle jatkuvassa kamppailussa sosialismin ja lopulta täyden kommunismin rakennustyössä, vallasta syöstyjen riistäjäluokkien ja vastavallankumouksellisten elementtien vastarinnan murentamisessa, ja puolustuksessa ulkomaista imperialistista agressiota vastaan.

Tie jota ensimmäisenä alkoi kulkea Pariisin Kommuuni on etujoukon tie. Kommunismi, se haamu, jonka Marx ja Engels kuvailivat 19. vuosisadalla aloitti todellisen taistelunsa Lokakuun suuren sosialistisen vallankumouksen myötä Venäjällä. Sosialismista yhdessä maassa se laajeni globaaliksi järjestelmäksi ja Neuvostoliitosta tuli maailman toinen suurvalta; jatkuvassa kamppailussa ulkoisia ja sisäisiä vihollisia vastaan, kuolettavassa taistelussa fasismia vastaan, sortoa ja valheita vastaan. Se loi uudenlaisen maailman ilman riistoa ja loismaisuutta, yhteiskunnan joka perustui vapauteen ja oikeudenmukaisuuteen. 70-vuotisen olemassaolonsa aikana Neuvostoliitto oli majakka, joka osoitti valollaan tien sorretuille kansoille ja kutsun proletariaatille nousta taisteluun oman vapautensa puolesta.

Olemme horjumattomia solidaarisuudessamme niille kansoille, jotka kamppailevat puolustaakseen maittensa itsenäisyyttä ja koskemattomuutta aggressiivista imperialistista politiikkaa vastaan.

Työväenluokan valtaa ei voi väistää

Tieteellisen sosialismin teorian sekä 20. ja 21. vuosisadan sosialistisen rakennustyön käytäntö on vakuuttavasti osoittanut, että se valta joka perustuu sosialistisen vallankumouksen voittoon voi olla ainoastaan proletariaatin diktatuuri ts. työväenluokan valta, joka ei jaa valtaa muiden luokkien kanssa ja samalla edustaa kaikkien työläisten etua saaden siitä syystä näiden aktiivisen tuen.

Lokakuun Suuri Sosialistinen Vallankumous pystytti Neuvostovallan työväenvallan muotona maassa. Jo seuraavana päivänä porvarien väliaikaishallituksen sortumisen ja vallankumouksen jälkeen Työläisten, Talonpoikien ja Sotilaitten Neuvostojen 2. Kongressissa julistettiin Neuvostovalta, joka oli luonteeltaan proletariaatin diktatuuri. Neuvostot syntyivät työväen taistelun eliminä Tsaarin Venäjällä. Aluksi taloudellisen ja sitten poliittisen taistelun eliminä, tavoitteenaan perustaa työväenluokan valta. Vallankumouksen jälkeen neuvostot olivat valmis järjestömuoto proletariaatin diktatuurin luomiseksi.

Venäjän kolmas vallankumous, Lokakuun 1917 vallankumous oli sisällöltään (sosiaalisesti, taloudellisesta ja poliittisesti) sosialistinen vallankumous ja ratkaisi ensiksi joukon demokraattisia kysymyksiä, jotka Neuvostovalta oli perinyt taantumukselliselta tsaarin valtiolta. Kuitenkin alusta lähtien Lokakuun vallankumous alkoi ratkaisemaan perustavanlaatuisia kysymyksiä, joita niin tsaarin kaikkivaltius kuin porvarillinen demokratiakaan eivät halunneet eivätkä voineet ratkaista.

Neuvostovallan säädöksissä sosialistinen sisältö

Neuvostovallan ensimmäiset säädökset olivat säädöksiä liittyen rauhaan, maahan sekä työläisten ja talonpoikien hallituksen muodostamiseen, Neuvostojen täydelliseen valtaan. Se teki myös säädökset jotka lakkauttivat aateliston etuoikeudet, kansallistivat pankin, rautatiet, tiedonvälityksen ja joukon suuryrityksiä sekä säädökset työläisten harjoittamasta kontrollista yms.

15. marraskuuta 1917 hyväksyttiin Venäjän kansojen oikeuksia koskeva julkilausuma jossa luvattiin:

- Tasa-arvoisuus kaikille Venäjän eri kansoille.
- Oikeus itsemääräämisoikeuteen, mukaanlukien irtaantuminen Venäjästä ja uuden itsenäisen valtion perustaminen.
- Kaikkien kansallisuuteen tai uskontoon liittyvien rajoitteiden ja etuoikeuksien lakkauttaminen.
- Vähemmistökansojen ja etnisten ryhmien oikeuksien takaaminen.

Näin Neuvostovalta ensimmäisistä askeleistaan lähtien alkoi saattaa käytäntöön sitä sosialistista sisältöä, jolla bolshevikit saivat kansan nousemaan vallankumoukseen: "Rauhaa kansalle!", "Valta Neuvostoille!", "Maata talonpojille!", "Tehtaat työläisille!", "Kahdeksan tunnin työpäivä työtätekeville!". Tällä tavalla Lokakuun suuri sosialistinen vallankumous otti vallan ja lujitti sen, ja sen välitöntä politiikkaa voi ja pitää kutsua Neuvostolaisuudeksi.

Neuvostot kansanvallan takaajina

Maailmanhistoriallinen merkitys, jonka työväenluokan Venäjällä sai selville, liittyy proletariaatin diktatuurin organisatoriseen muotoon, eli neuvostoihin, niiden toimimiseen tuotannossa ja niiden rooli proletariaatin diktatuurin turvaamisessa. Työväen kollektiivin valitsevat neuvostot olivat kaikkialla yhteiskunnassa, turvasivat poliittisen vallan proletaarisen luonteen, sen hallinnan ja kontrollin työtätekevien joukkojen toimesta.

Neuvostojen perusmerkitys liittyy aina ja kaikkialla käytännön toimiin tarkoituksena tehdä työläisistä yhteiskunnan todellisia päätöksentekijöitä, johon jo Pariisin kommuuni pyrki ensimmäisissä yrityksissään. Sen ja myös Neuvostoliiton kokemus osoittavat työväenluokan vallankumouksellisen puolueen korvaamattoman roolin etujoukkona, joka johtaa uuden yhteiskunnan rakentamista. Se vahvistaa täysin Leninin puolue-teorian, jonka mukaan vallankumouksellista liikettä ei voi olla ilman vallankumouksellista puoluetta. Sellainen oli Leninin ja Stalinin bolsevikkipuolue. Sen johdolla Neuvostoliitossa ratkaistiin monet perustavaa laatua olevat ja erityiset kysymykset, jollaisia ei oltu koskaan missään kapitalistisessa maassa aikaisemmin haluttu tai kyetty ratkaisemaan.

Samaa osoittaa myös muiden sosialististen maiden veljespuolueiden kokemus. Erityisesti ratkaistiin kysymys täystyöllisyydestä, ilmainen koulutus ja terveydenhuolto sekä taattiin tieteen ja kulttuurin saavutusten käyttäminen ihmisten hyväksi. Asuminen, julkiset palvelut, joukkoliikenne jne. olivat Neuvostoliitossa käytännössä ilmaista. Missään kapitalistisessa maassa ei inhimillinen turvallisuus ollut niin korkealla tasolla kuin Neuvostoliitossa. Siellä oli myös maailman alhaisin eläköitymisikä.

Tuotantovälineet yhteiskunnan omistuksessa

Neuvostoliiton kokemus on osoittanut vakuuttavasti oikeiksi marxilais-leniniläisen puolueen ohjelman, jonka Marx ja Engels muotoilivat "Kommunistisessa Manifestissa". Tuotantovälineiden ottaminen yhteiskunnalliseen omistukseen on eräs sosialistisen vallankumouksen tärkeimmistä yleisistä laeista.

Lokakuun sosialistisen vallankumouksen kokemus osoitti käytännössä, että työväenluokan suorittamaa valtiovallan haltuun ottamista seuraa riistäjien ja koko talouden osa-alueiden omistuksen pakkoluovuttamisen tehtävä. Tämä on välttämätöntä porvariston taloudellisen vallan hävittämiseksi ja taloudellisen perustan luomiseksi proletariaatin diktatuurille – tuotantovälineiden yhteiskunnalliselle omistukselle, jota ilman työväenluokka ei voi pitää poliittista valtaa ja jatkaa sosialismiin siirtymistä.

Neuvostovallan taloudellisen perustan luominen, vahvistaminen ja kehittäminen proletariaatin diktatuurin muotona on tuotantovälineiden yhteiskunnallista omistusta, käyttöarvojen tuotantoa, jonka tarkoituksena on turvata täysi sosiaalinen hyvinvointi ja kaikkien yhteiskunnan jäsenten vapaa ja kaikinpuolinen kehitys.

Arvon ja lisäarvon vapaan laajenemisen sijasta sosialistisen tuotannon tavoite on kaikkien yhteiskunnan jäsenten vapaan ja kaikinpuolisen kehityksen turvaaminen. Tästä tavoitteesta luopuminen siirtymällä markkinoihin johtaa sosialismin tuhoutumiseen, sillä markkinoihin perustuva tavaratuotanto ei voi olla työväen vallan taloudellinen perusta. Täysi tavaratalous on kapitalismia, porvariston diktatuurin taloudellinen perusta.

Marxilais-leniniläinen teoria ei sisällä yksityiskohtaisia muotoja ja malleja tulevaisuuden yhteiskunnasta. Marx ja Engels kirjoittivat, että kommunismi ei ole tilanne, joka perustetaan tai ihanne, jollaiseksi todellisuuden pitää muovautua vaan todellinen kehitysvoima, joka hävittää nykyisen yhteiskunnan kehitystä hidastavan epäoikeudenmukaisen asioiden tilan.

Tarve työväenluokan omaan valtioon johtuu työväenluokan ja kaikkien työtätekevien olennaisten etujen vastaisesta riistosta. Niin kauan kuin yhteiskuntaluokkia esiintyy, on valtio hallitsevan luokan diktatuurin väline. Sen vuoksi työväenluokan diktatuurin tarve katoaa vain saavuttamalla kommunistien lopulliset tavoitteet: luokkien eli kaupungin ja maaseudun, ruumiillisen ja henkisen työn eroavuuksien täydellinen hävittäminen, täyden kommunismin rakentaminen, kapitalistien sisäisen ja ulkoisen hyökkäyksen uhan poistaminen.

Revisionismi johti vastavallankumoukseen

Ideologinen ja poliittinen rappio valtiiovallan korkeimmalla tasolla, marxismi-leninismien revisionistinen uudistaminen alkoi Neuvostoliiton kommunistisen puolueen (NKP) 20. ja 22. edustajakokouksessa, ja päättyi Gorbatshevin perestroikaan, kommunismin rakentamisen teorian ja käytännön kieltämiseen, pyrkyryyden ja byrokratian lisääntymiseen, ja johti vastavallankumoukseen ja kapitalismin palauttamiseen 1990-luvulla.

Neuvostoliiton sosialismin tuhoaminen ja pienempien porvariston valtioiden muodostaminen sen tilalle toteutettiin kansainvälisen imperialismin tuella. Useissa maissa tämä johti antikommunismiin ja neuvostovastaisuuteen, kommunististen puolueiden ja kommunistien vainoihin, jotka jatkuvat edelleen. Tässä EU ja USA edustavat johtavaa roolia ja sitä tukevat kaikki porvarilliset hallitukset.

Tässä tilanteessa kommunistit julistavat avoimesti, että antikommunismi ja neuvostovastaisuus eivät menesty. Viimeisen 30 vuoden vastavallankumoukset eivät kykene muuttamaan nykyajan perusluonnetta, joka on siirtymistä kapitalismista sosialismiin. Vallankumousta ei voi lopettaa! Vastavallankumousta seuraa vääjäämättä vallankumous! Kommunistit ovat aina vallankumouksellisia!

Viime vuosien aikana ovat tärkeät muutokset kapitalististen valtioiden keskinäisissä suhteissa tulleet yhä ilmeisimmiksi osoituksena kapitalismin epävakaasta kehityksestä. USA on säilyttänyt asemansa maailman ensimmäisenä talous- ja sotilasmahtina, mutta vähentyneellä osuudella maailman bruttokansantuotteesta. Samaan aikaan EU:lla on tärkeä rooli maailmanlaajuisessa kehityksessä, samoin kuin muualla, missä kapitalistiset tuotantosuhteet vallitsevat, kuten BRICS-mailla, Shanghain yhteistyöjärjestöllä. Imperialismin keskinäiset ristiriidat, jotka johtivat menneisyydessä kymmeniin paikallisiin, alueellisiin ja kahteen maailmansotaan, jatkuvat raakoina taloudellisina, poliittisina ja aseellisina konflikteina raaka-aineista, energiasta, kuljetusreiteistä, markkinaosuuksista. Tässä taistelussa johtavassa roolissa ovat USA:n ja NATO:n sotakoneet, samaten kuin muut kapitalismin voimat, kuten Israel Lähi-idässä.

Lisäksi kaikkialla maailmassa jatkuu hyökkäys työläisten työ- ja sosiaalisia oikeuksia vastaan. Ideologisina aseina ovat uusliberaalit ja sosialidemokraattiset teoriat sosiaalisesta ja luokkayhteistyöstä, sosiaalisesta rauhasta ja vallankumouksen mahdollisuuden kieltämisestä. Revisionismista ja opportunistista on näin tullut

imperialismin ohjaamia aseita. Samaan aikaan ihmiskunta ei voi kehittyä yksityisen omistusoikeuden perustalta työväenluokan ja muiden työtätekevien eduksi.

Kansainvälinen kommunistinen liike järjestäytyy uudelleen

Elämää ja inhimillistä kehitystä ei voi rajoittaa omistamisen suuruudella, tai joidenkin muita palvelevien yksilöiden herruudella. Kansainvälisen kommunistisen liikkeen tehtävänä on vahvistaa pyrkimyksiä kehittää työväenluokan etuihin perustuvaa luokkataistelua. Kommunistit julistavat koko maailmalle porvarillisista globalismin ja nationalismin tunnuksista: vain imperialismin vastainen taistelu, joka suuntaa sosialismin ja kommunismin rakentamiseen, jonka Lokakuun sosialistinen vallankumous aloitti, on ihmiskunnalle tie todelliseen vapauteen ja tasa-arvoon. Se tarkoittaa kaikkien riiston muotojen mahdollisuuden poistamista, luokkien hävittämistä, kukoistusta ja onnea kaikille kansoille, sekä elämän säilyttämistä maapallolla. Kansainvälisen kommunistisen liikkeen uudelleenjärjestäytyminen ulos tämän päivän kriisistä ja perääntymisestä, yhteisen strategian muovaaminen marxismi-leninismin ja proletaarisen internationalismin perustalta, Neuvostoliiton roolin ja merkityksen tunnustaminen, kapitalismin vallankumouksellisen kaatamisen välttämättömyyden tunnustaminen ja uuden sosialistisen-kommunistisen yhteiskunnan rakentaminen.

Tämä on välttämätön tehtävä, jonka toimeenpanemista vaatii monopolien ja porvariston hallitusten tehostunut hyökkäys työväen oikeuksia vastaan, kapitalismin taantumuksellisen käänteeseen ja fasismiin nousun jatkuminen sekä imperialistisen sodan pesäkkeiden ilmaantumisen pysyvä vaara. Kansainvälinen taistelu imperialistisia sotia vastaan on tänään tärkeää kommunistiselle liikkeelle.

Yksi tärkeimmistä tehtävistämme on leppymätön taistelu kaikkia revisionismin ja opportunistin muotoja vastaan. Ne muodostavat kommunistisen liikkeen keskeisen sisäisen vaaran. Vallankumouksilla ei ole rajoja: ne eivät tapahdu puoluejohtajien tahdon mukaisesti, vaan ilmentävät johtavan luokan, sorrettujen ja riistettyjen ihmisten objektiivisia etuja ja toiveita ottaa omistukseensa oman työnsä tulokset yhteiskunnan tuotantovoimien kehityksen mukaisesti, luodakseen aineellista ja henkistä etua kaikille.

Antakaamme suuren Lokakuun ajatusten ja saavutusten elää vuosisatoja! Työläisten ja riistettyjen, sorrettujen ihmisten täytyy nousta taisteluun hävittääkseen mätä kapitalistinen riistojärjestelmä, rakentaakseen sosialismin ja sitten täyden kommunismin. Tämä on ainoa vaihtoehtoinen ratkaisu kohti vääjäämätöntä ja kirkkaampaa ihmiskunnan tulevaisuutta.

Työkansan Sanomat 12/2017

00000

Sosialismi tehdään yhdessä

05.11.2017 - 22:15

(updated: 06.11.2017 - 00:08)

Moskovassa, Venäjän Federaation kommunistinen puolueen Lokakuun 100-vuotisvallankumousjuhlassa lapset laulavat ja tanssivat paremmasta maailmasta.

SKP:n puheenjohtaja **JP (Juha-Pekka) Väisänen** osallistuu maanantaina 6.11. Moskovassa, Venäjällä kansainväliseen vasemmistofoorumiin. Tapahtumaan odotetaan Maailman kommunististen ja työväenpuolueiden 19. kokouksen 103 osallistujapuolueen lisäksi lähes sataa puoluetta lisää.

- Viimeisen tiedon mukaan Moskovan vasemmistofoorumiin osallistuu lähemmäksi kaksisataa puoluetta kaikista maanosista ympäri maailmaa, kertoo **Gennadi Anderjevits Zjaganov**, Venäjän Federaation kommunistisen puolueen puheenjohtaja.

Sosialismin ja kommunistisen puolueen tulevaisuudesta ja uudesta noususta puhunut VFKP:n puheenjohtaja Zjaganov puhui Moskovassa Suuren Lokakuun sosialistisen vallankumouksen 100-vuosisjuhlassa, sunnuntai iltana jääkiekostakin tutussa Luzhnikin hallissa.

Moskovan vasemmistofoorumi on Venäjän Federaation kommunistisen puolueen (VFKP) Lokakuun Suuren Sosialistisen vallankumouksen juhlaohjelmaa ja kantaa nimeä "**Lokakuu 1917 - läpimurto kohti sosialismia**".

Proletariaatti nousee

Oikeisto, porvarihegemonia ja markkinadiktatuuri ovat proletariaatin ja poliittisen koneistomme pahin vihollinen. Tämä pahin vihollinen hyökkää tärkeimmän työmme ja keskeisten arvojemme kimppuun. Kapitalismi uhkaa paremman maailman puolesta käymäämme kamppailua, sanoo SKP:n puheenjohtaja **JP (Juha-Pekka) Väisänen**.

- Työväenluokalla ja työläisten taistelua organisoivilla edistyksellisillä pluralistisilla, radikaaleilla ja vasemmistolaisilla voimilla on vain yksi suunta ja se on eteenpäin! Onnistuneet askeleet ovat yhteistyön askelia.

- Läpimurto kohti sosialismia voi tapahtua, kun kommunistiset ja työväenpuolueet, feministiset, radikaalit vasemmistolaiset, ekologiset ja edistykselliset puolueet alkavat yhteistyöhön keskenään puolueina ja yhteistyöhön

kansalaisyhteiskunnan erilaisten toimijoiden kanssa. Läpimurto kohti sosialismia voi tapahtua, kun poliittiset puolueet alkavat ottaa yhdenvertaisia yhteistyön askelia kansalaisjärjestöjen, joukkoliikkeiden, rauhanliikkeen, HLBTQI-seksuaalivähemmistöjen verkostojen, ay-liittojen ja osastojen ja yksittäisten ihmisten ja joukkojen kanssa. Läpimurto kohti sosialismia voi tapahtua, kun aletaan ottaa konkreettisia yhteistyön askelia niiden kanssa, jotka nyt ovat tyytymättömiä nykyiseen, joita poliittisen eliitin epärehellinen peli ottaa aivoon, jotka haluavat laittaa feministisen stopin sovinniselle politiikalle, jotka haluavat lopettaa patriarkatin militarismia, jotka ovat valmiita toimimaan markkinadiktaturia ja kapitalismia vastaan.

- Yhdessä se sosialismi määritellään ja yhdessä se parempi maailmakin tehdään - ei yksi vaan yhdessä muiden muutosta haluavien kanssa, sanoo SKP:n puheenjohtaja **JP (Juha-Pekka) Väisänen** Moskovan vasemmistofoorumista.

00000

Pitämäni avauspuheenvuoro SKP:n Turun piirijärjestön järjestämässä Venäjän vallankumouksen 100-vuotisjuhlatapahtumassa (Turku, 05.11.2017)

Hyvät toverit ja ystävät,

Suomen kommunistisen puolueen Turun piirijärjestön puolesta kiitän teitä kaikkia läsnäolostanne tässä tärkeässä tapahtumassa, jossa muistetaan ja juhlitaan vuoden 1917 Venäjän sosialistista vallankumousta.

Juuri 100 vuotta sitten kolme yksinkertaista perusvaatimusta ohjasi venäläiset työläiset “rynnäköimään taivasta vastaan”, Marxin tunnettua lausetta käyttäen. Näin he avasivat uuden historiallisen aikakauden: kapitalismista sosialismiin siirtymisen aikakauden, jossa työväellä on vallankumouksellinen rooli. Venäläisen työväen yksinkertainen vaatimus oli: rauhaa, maata, leipää. Silloin kuten nykyäänkin porvaristo ja porvarivaltio eivät onnistuneet takaamaan työläisten ja köyhän kansan oikeutta arvokkaaseen elämään. Silloin kuten nykyäänkin työtä tekevä kansa ei voinut odottaa että hallitseva luokka ratkaisee syvimmätkin yhteiskunnalliset ristiriidat ja

epäoikeudenmukaisuudet. Tänään myös vaaditaan rauhaa, mutta Sipilän hallitus sitoo Suomea Natoon, ja olemme taas ydinsodan uhan alla. Tänään myös tuhannet ihmiset etsivät jokapäiväistä leipää leipäjonoissa. Tänään myös joku etsii paikkaa, jossa voisi asua ja jota voisi kutsua kodiksi.

Ja mikä seikkailu Lokakuun vallankumous olikaan! Silloin saatiin nähdä suunnitelmatalouden valtavia edistysaskelia, kunhan vain rohkeasti päästettiin irti kapitalismin markkinakaaoksesta. Jatkuvasta imperialistisesta uhasta, väkivallasta ja sabotoinnista huolimatta parissa vuosikymmenessä Neuvostoliitto kehittyi takapajuisesta agraaritaloudesta sivistyneeksi teollistuneeksi taloudeksi, joka aikanaan nousi toiseksi vahvimmaksi maailmanvallaksi. Neuvosto-Venäjä ja muut Neuvostoliiton tasavallat syrjäyttivät despoottisen keisarikunnan, ja perustivat sen tilalle edistyksellisimmän demokratian muodon, eli työläisten ja talonpoikien neuvostodemokratian.

Tämä jättimäinen kehitys oli ennennäkemätöntä ja osoittaa minkälaista edistyksellistä voimaa kansanvallalla ja kollektivisoidulla talousrakenteella on. Toisin sanoen, se osoittaa minkälaisia mahdollisuuksia sosialismi yhteiskunnallisena ja poliittisena liikkeenä avaa ihmiskunnalle. Lokakuun vallankumouksesta syntyneen valtion saavutukset olivat valtavia esimerkiksi työttömyyden, köyhyyden ja syrjinnän sekä eriarvoisuuden vähentämisessä. Ei mikään yhteiskunta ollut lisännyt ihmisten elintasoja ja kulutusta niin nopeasti niin lyhyessä ajassa. Työllisyys oli taattu. Ilmainen koulutus oli kaikkien saatavilla päiväkodeista yliopistoon. Kaikilla oli oikeus ilmaiseen terveydenhoitoon. Kaikilla oli oikeus täyteen kuukauden mittaiseen lomaan. Työntekijöillä, jotka olivat loukkaantuneita tai sairastuneita oli työtakuu ja sairausvakuutus. Lomakeskukset ja lasten leirit olivat joko ilmaisia tai valtion tukemia. Ammattiliitoilla oli irtisanomisten veto-oikeus ja myös valta erottaa epämieluisia päälliköitä. Valtio säätelä kaikkia hintoja ja tuki perushyödykkeiden ja asuntojen kustannuksia. Vuokrat olivat vain 2-3 prosenttia perhebudjetista; vesi ja muut asumiskulut vain 4-5 prosenttia.

Henkinen kasvu nähtiin pyrkimyksenä parantaa elintasoja. Valtion tuet pitivät kirjojen, aikakauslehtien ja kulttuuritapahtumien hinnat minimissään. Tämän seurauksena työntekijöillä usein oli oma kirjasto, ja keskimääräinen perhe tilasi neljää aikakauslehteä. Unesco raportoi että Neuvostoliiton kansalaiset lukivat enemmän kirjoja ja näkivät enemmän elokuvia kuin mikään muu kansa maailmassa. Joka vuosi museoiden vierailijoiden määrä oli yhtä suuri kuin lähes puolet koko väestöstä, ja kävijöiden määrä teattereissa, konserteissa ja muissa esityksissä ylitti koko väestömäärän. Korkeimmat palkat olivat vain kymmenkertaiset työntekijöiden keskipalkkoihin verrattuna, kun samaan aikaan Yhdysvalloissa korkeapalkkaiset yritysjohtajat tienasivat 115 kertaa työntekijän palkan. Nämä ovat esimerkkejä siitä, mitä entisten Neuvostoliiton tasavaltujen kansalaiset menettivät Neuvostovallan romahduksessa.

Neuvostoliiton kehitys todisti myös miten kapitalismista sosialismiin siirtyminen ei ole suoraviivainen ja nopea prosessi, kuten aikanaan siirtyminen feodalismista kapitalismiin kesti vuosisatoja. Se historiallinen muutos on pitkäjänteistä ja voi kestää muutaman sukupolven. 70 vuoden aikana Neuvostoliiton sosialistisella vallankumouksella oli valtavia saavutuksia, mutta myös valtavia virheitä ja jopa rikoksia tehtiin sosialismin nimissä – ilmiö jonka myös monet suomalaiset edesmenneet toverit kokivat. Niin kuin tapahtuu kaikissa vallankumouksissa, vallankumoukselliset elementit taistelivat jatkuvasti vastavallankumouksellisia elementtejä vastaan.

Lokakuun vallankumouksesta on paljon opittavaa myös vallankäytön perspektiivistä katsoen. Vuoden 1871 Pariisin kommuunin tappion jälkeen Marx huomautti että valtaan nouseva proletariaatti ei voi pelkästään siirtää olemassa olevaa byrokraattista koneistoa omiin käsiinsä. Marxin mukaan proletariaatin on murskattava vanha valtiollinen koneisto kokonaan, jotta voidaan rakentaa uusi valtio joka rakentuu työväen vallan pohjalta. Neuvostoliiton kehitys näytti kuinka helposti edistyksellisessä työväen valtiossa voi syntyä uusi byrokraattinen yhteiskunnallinen kerros. Näin ollen on selvä, että vanhan porvarivaltion murskaaminen ei riitä, vaan on myös huolehdittava, että vallankäyttö pysyy työtä tekevän kansan käsissä ruohonjuuritasolla. On huolehdittava, että suora- ja lähidemokratiaa eli kansandemokratiaa kehitetään ja syvennetään jatkuvasti. On varmistettava, että kansanjoukot osallistuvat aktiivisesti taloussuunnitelman valmisteluun.

Meillä on paljon opittavaa Lokakuun vallankumouksesta. Ja Lokakuun vallankumouksen opetukset on opittava hyvin, jotta jos tulevaisuudessa teemme edelleen virheitä, niin ainakaan emme toista vanhoja virheitä.

Hyvinä marxilaisina meidän kommunistien suhde Lokakuun vallankumoukseen on dialektinen: yhtäältä meillä on käsissämme Lokakuun vallankumouksen perintö ja meidän on jatkettava Lokakuun vallankumouksen projektia; toisaalta projektimme on jo toinen, uusi projekti, uudella vuosisadalla ja erilaisissa olosuhteissa. Meillä on uusi 2000-luvun sosialistinen ohjelma, jonka mukaan yhteiskunnallinen hyvinvointi ja yhteiskunnalliset oikeudet ovat erottamattomia poliittisista oikeuksista ja vapaudesta. Meidän kannaltamme sosialismin rakentaminen ei ole ainoastaan kommunistisen puolueen asia, vaan päinvastoin, kutsumme mukaan kaikki meidän luokkaliittolaisemme, eli kutsumme kaikkia edistyksellisiä ja sosialistisia voimia taisteluun vapauttamaan työväki ja köyhä kansa pääoman kahleista, taisteluun kohti sosialismia ja kommunismia. Kaikista puutteistaan huolimatta Lokakuun vallankumous on meille, kuten Marx Pariisin kommuunista sanoi, “uuden yhteiskunnan maineikas airut”.

Tiago Silva

SKP:n Turun piirijärjestön puheenjohtaja